

هُوَ الْعَلِيمُ

شرح حدیث

عَنْوَانِ بَصِيرَةٍ

مجلس دویست و چہلم

سید محمد حسن حسینی طہرانے

أعوذ بالله من الشيطان الرجيم

بسم الله الرحمن الرحيم

و صَلَّى اللهُ عَلَى سَيِّدِنَا وَ نَبِيِّنَا أَبِي الْقَاسِمِ مُحَمَّدٍ

وَ عَلَى آلِهِ الطَّيِّبِينَ الطَّاهِرِينَ وَ اللَّعْنَةُ عَلَى أَعْدَائِهِمْ أَجْمَعِينَ

«وَأَمَّا اللَّوَاتِي فِي الْعِلْمِ: فَاسْأَلِ الْعُلَمَاءَ مَا جَهِلْتِ، وَ إِيَّاكَ أَنْ تَسْأَلَهُمْ تَعْتَتًا وَ تَجْرِبَةً؛ وَ إِيَّاكَ أَنْ تَعْمَلَ بِرَأْيِكَ شَيْئًا، وَ تُخَذَّ بِالْأَحْتِيَاظِ فِي جَمِيعِ مَا تَجِدُ إِلَيْهِ سَبِيلًا؛ وَ اهْرُبِي مِنَ الْفُتْيَا هَرَبًا مِنَ الْأَسَدِ، وَ لَا تَجْعَلَ رَقَبَتَكَ لِلنَّاسِ جَسْرًا» ای «عنوان» آنچه که درباره علم باید به تو بگویم این است: آنچه را که نمی دانی از اهل علم و معرفتش سؤال کن، وقتی چیزی را نمی دانی از پیش خود کاری انجام نده، و هیچگاه این سؤال از باب تحقیر آنها و پایین آوردن موقعیت آنها و آزمایش آنها نباشد که بخواهی آنها را آزمایش کنی و امتحان کنی و به واسطه این آزمایش و امتحان و تجربه فخر بفروشید، و هیچگاه به رأی و اندیشه خودت عمل نکن - قطعاً مورد حضرت این است که آن رأی و اندیشه‌ای که منطبق بر موازین و تحقیق نباشد و الاً اگر آن رأی براساس علم و یقین و منطبق بر موازین علمی و مبانی یقینی باشد این بسیار کار پسندیده‌ای هم است - و تا جایی که می توانی در امورت احتیاط کن. واقعاً فقرات عجیبی است. وَ تُخَذَّ بِالْأَحْتِيَاظِ فِي جَمِيعِ مَا تَجِدُ إِلَيْهِ سَبِيلًا؛ به همین یک کلام اگر ما عمل می کردیم و عمل بکنیم چه خواهد شد؟! عمل بکنیم چه خواهد شد؟!»

وَ اهْرُبِي مِنَ الْفُتْيَا هَرَبًا مِنَ الْأَسَدِ؛ همانگونه که از شیر فرار می کنی این گونه از فتوا دادن بین مردم فرار کن و نیا بین مردم فتوا بده. البته اینها هر کدام بحث‌های مفصل خودش را دارد و ما تا جایی که خدا توفیق بدهد با این بضاعت ناقص ما بتوانیم اینها را تا حدودی روشن کنیم. که امام صادق علیه السلام چه دیدند در مسئله فتوا که با این تعبیر «عنوان» را زنه‌ار می دارند؟ که خودت را در دست مردم قرار نده.

یک وقتی انسان یک رأی دارد، یک نظری دارد، مجتهدی است - برای مجتهد مسلماً تقلید حرام است - و به یک رأی و نظری می رسد و واجب است که بر طبق آن عمل کند. دستور هم است و این اشکال ندارد. اگر شخصی از او سؤال بکند می گوید که رأی من این است می خواهی عمل کن و یا عمل نکن، مجبورت نمی کنم که بیایی از این نظر من تقلید کنی. یک وقتی می آید و به مردم می گوید بیایید از رأی من عمل کنید! این دومی مورد نظر است نه اولی، و الاً هر مجتهدی جایز نیست که بخواهد غیر از رأی خود را بیان کند. چرا؟ چون رأی دیگری در نزد او باطل است و او شرعاً نمی تواند یک رأی و حکم باطل را بیان کند. البته همان طور که عرض کردم این مطلب مباحث خودش را دارد و مباحث فنی هم هست، ولی حضرت در اظهار فتوا ... یعنی فرض کنید یک شخصی ابلاغیه، نامه یا بیانیه‌ای بدهد که نظر من این است، ایها الناس! بیایید به این رساله‌ای که نوشتم عمل بکنید! إن شاء الله مجزی است...!

و لا تَجْعَل رَقَبَتَكَ لِلنَّاسِ جِسْرًا؛ هیچگاه گردن خودت را برای حرکت مردم جسر قرار نداده که مردم بیایند و سوار تو بشوند و بعد به آمالشان برسند و از تو کمک بگیرند و تو را واسطه قرار بدهند برای اینکه به آن اهداف غیر شرعی برسند. مثل چی؟ ابن زیاد می آید شریح قاضی را می خواند برای اینکه فتوا بدهد بر اینکه حسین بن علی از دین و شریعت جدش خارج شده است و دفع او واجب است. خب چقدر گیرت آمد جناب شریح؟ یک کیسه طلا، با این یک کیسه طلا می آیی امضاء می کنی که دفع حسین بن علی واجب است و به واسطه این عمل تو افراد می آیند تجهیز جیوش می کنند، لشکر فراهم می کنند و حرکت به سوی کربلا می کنند و آن بساط و مسائل را به وجود می آورند. کی به اهدافش رسیده است؟ ابن زیاد رسیده است و یزید و عمر سعد رسید - البته عمر سعد که نرسید و بدبخت شد - اینها رسیدند به آن هدفشان. پس از روی او عبور کردند و از او گذشتند و از او وسیله و آلت برای آن اهداف خودشان قرار دادند و بدبختی و لعن و وزر و وبال آخرت نصیب شریح می شود. حضرت می فرمایند: و لا تَجْعَل رَقَبَتَكَ لِلنَّاسِ جِسْرًا؛ گردن خودت را جسر قرار نده، پل قرار نده و حواست جمع باشد که نیایند از تو بدبخت کولی بگیرند، کولی بگیرند برای اینکه خودشان را به آن آمالشان و اهدافشان برسانند. همین طوری که نمی رسد انسان، مقدمات و وسایل و اسباب و وسائلی می خواهد، یک عده ای باید باشند دور آدم را بگیرند، سلام و صلوات بفرستید، در روزنامه چاپ کند... اینها وسائلی است دیگر و الا مسئله ای اتفاق نمی افتد. این وسط کی در اینجا باعث و بانی برای این مطلب شده است؟ همین کسانی که... بله! إن شاء الله راجع به این مطالب بعداً صحبت خواهد شد.

صحبت ما درباره مسئله علم بود که امام صادق علیه السلام می فرمایند: فَاسْأَلِ الْعُلَمَاءَ مَا جَهِلْتَ؛ هر چه را که نمی دانی اقدام نکن و توقف کن و برو از عالمش سؤال کن و برو از عالم بپرس تا آنکه به مرتبه علم برسی. در جلسه گذشته - اگر نظر شریف رفقا و دوستان باشد - عرض کردم در اینجا دو سه تا مسئله مهم هست که فعلاً به آن اولی می پردازیم. مسئله مهمی که حضرت در اینجا اشاره می کنند می فرمایند فَاسْأَلِ الْعُلَمَاءَ مَا جَهِلْتَ، این عالم چه عالمی است؟ از کدام عالم باید سؤال کرد؟ پیش کدام عالم باید رفت؟ هر کسی که انسان می بیند که ظاهری دارد آیا این عالم است؟ هر کسی که مدعی بشود و ادعایی بکند آیا عالم است؟

یک وقتی ما با خودمان شوخی داریم، ولی امام صادق شوخی ندارد و مزاح نمی کند، حضرت مطلب را واقع می گوید. می گوید: اگر می خواهی بدبخت باشی دیگر چرا روایت عنوان را می خواهی بخوانی؟! برو هر کاری می خواهی بکنی بکن، هر چه و با هر کیفیتی و به هر قسمی باش. إن شاء الله درست است! و إن شاء الله گریه است و سینه اش گرفته است! با این چیزها می شود مطلب را گذرانند. ولی یک وقتی نه! صحبت در این است که تو «عنوان» آمدی پیش من و من نمی خواهم بدبخت بشوی.

یک وقتی من در مشهد خدمت مرحوم آقا بودیم، یک شخصی از شاگردان ایشان که تقریباً جنبه ترمرد پیدا

کرده بود و دیگر ایشان مدتی به او توجهی نمی‌کردند و متمرده شده بود آمده بود مشهد خدمت ایشان و من نشسته بودم، آمده بود که ببیند مسئله چیست؟ البته می‌دانست مسئله چیست! همه ما می‌دانیم مسئله چیست! همه ما می‌دانیم مشکل ما کجاست! هر کسی به حد و اندازه درک و به اندازه فهمش می‌داند. والله می‌داند، قسم بخورم که همه ما می‌دانیم؟ مهم این است که آیا در مقام عمل هم نسبت به این علم پایبند هستیم یا نه؟ در آن مجلس^۱ روز میلاد امام عسکری علیه السلام آن روایت حضرت را عرض کردم که وقتی از آن حضرت راجع به علمای نصاری و یهود و راجع به علمای مسلمین سؤال می‌کند که چه فرقی بین آنهاست، حضرت می‌فرماید: لَا جَرَمَ أَنْ مَنْ عَلِمَ اللَّهُ مِنْ قَلْبِهِ مِنْ هَؤُلَاءِ الْقَوْمِ أَنَّهُ لَا يُرِيدُ إِلَّا صِيَانَةَ دِينِهِ وَ تَعْظِيمَ وَلِيِّهِ، لَمْ يَتْرُكْهُ فِي يَدِ هَذَا الْمُتَبَسِّسِ الْكَافِرِ^۲؛ اگر خداوند از قلب شخصی اطلاع پیدا کند که می‌خواهد دنبال واقع برود، نمی‌خواهد در این دنیا سر خودش را گرم کند، نمی‌خواهد همین‌طوری مثل خر عصارای بچرخد و صبح را به شب و شب را به روز بیاورد و به هر کیفیتی و به هر قسمی و سرش را مانند کبک زیر برف کند، نه! می‌خواهد مسئله را پیگیری کند، می‌داند که دیگر فرصت تمام است، می‌داند که خداوند دو بار عمر به او نداده است و یک عمر به او داده است و آن عمر هم دارد تمام می‌شود و هیچ تضمینی هم برای بقای انسان نیست. کسی در اینجا تضمین گرفته است که تا فردا زنده بماند؟ دستش را بلند کند. از من و بقیه، نه! ابد ابد. هیچ‌کس از ناحیه حضرت عزرائیل تضمین نگرفته است که تا فردا بخواهد زنده بماند. اگر خدا بداند کسی این مسئله را دارد ...

الآن در راه که می‌آمدیم خدمت آقای دکتر می‌گفتم که آقا همه قضیه برگشت به نفس است، مسائل همه به نفس مربوط است، نه به علم است، نه به اطلاعات است، نه به عقل است، نه به فکر است، نه به انتساب است، همه‌اش به نفس برمی‌گردد، اگر این نفس در کار باشد پیامبر هم بیاید حرف پیامبر را هم نمی‌پذیرد. چرا؟ چون پای نفس در کار است. اگر پای نفس در کار نباشد در پنج دقیقه همه چیز حل می‌شود، اگر نفس در کار نباشد. بریم به داد نفس خود برسیم، اول برویم آن را حل کنیم و آن هم بالاخره با توسل [حل می‌شود]: خدایا خودت که ضعف و نقایص ما را می‌دانی، اوضاع ما را که می‌دانی، خودت ما را خلق کردی و این‌طور درست کردی، پس خودت هم بیا دست ما را بگیر... وقتی قضیه نفس درست شد حالا هر چه می‌خواهی بگو، دیگر مشکل نداریم، وقتی قضیه نفس درست بشود دیگر مشکلی نیست، دیگر مطلبی نیست، دیگر اشکالی ندارد، بالا و پایین ندارد، دیگر این قدر مقاله نوشتن و این طرف و آن طرف پخش کردن ندارد، دیگر این قدر کتاب نوشتن و سخنرانی ندارد. چرا؟ چون هم این و هم آن هر دو می‌دانند مطلب چیست، دیگر چه می‌خواهد بنویسد؟ پس همه این مقاله نوشتن‌ها بخاطر این است که می‌خواهد پا روی حق بگذارد، از همان اول بسم الله آن پیدا است که دارد پا

۱. طرح مبانی اسلام، جلسه ۹۴

۲. التفسیر المنسوب إلى الامام الحسن العسکری علیه السلام، ص ۳۰۱: الإحتجاج، ج ۲، ص ۴۵۸؛ بحار الأنوار، ج ۲، ص ۸۸.

روی حق می گذارد، نیازی نیست تا آخرش انسان بخواند، چون خودش می داند که دارد دروغ می گوید، پس قضیه این نیست که این یا آن چه گفتند، قضیه این است که این داخل چه می گذرد، این نفس در چه موقعیت و در چه وضعیتی قرار دارد که حالا انسان بخواهد نسبت به او چه اقدامی انجام دهد.

حالا این آقا آمده بود خدمت مرحوم آقا که: آقا من چه کردم که شما با من این گونه کردید؟ تو نمی دانی که چه کردی؟! تو پیغام هایی که آقا دادند به گوشت نرسیده است؟ و مخالفت هایی که کردی! خود من به تو پیغام [ایشان را] دادم، به گوشت نرسیده است؟ تو مخالفت نکردی؟ آقا به تو نگفتند این حرف را زن و می زدی؟ به تو نگفتند این کار را نکن و کردی؟ حالا آمده ای می گویی من چه کردم؟ چیست؟ داری ملق و پشتک می زنی؟ جلوی قاضی ...

آن روایتی که عرض کردم را تمام کنم بعد سراغ این بیایم. امام عسکری علیه السلام می فرمایند: وَ لَكِنَّهُ يُفِيضُ لَهُ مُؤْمِنًا يَقِفُ بِهِ عَلَى الصَّوَابِ؛ خدا وقتی این شخص را ببیند یک مؤمنی را سر راهش قرار می دهد. حالا هر کس که باشد، عمامه ای باشد یا بدون عمامه، پیرمرد نود ساله باشد یا جوان بیست و سه ساله، وقتی قرار است خدا دستگیری بکند دستگیری می کند، هیچ تفاوتی برای خدا ندارد. به انحای وسایل: دارد می رود یک کیلو پرتقال بخرد یک دفعه می بیند در میوه فروشی یک جوانی هم آنجا ایستاده و نگاه می کند، می بیند چه جوان خوبی است، چقدر خوش سیما و چقدر ... سلام علیکم، احوال شما، به به!! آن هم با او سلام و علیک می کند، خدا آن را هم در دل او می اندازد، همان طور که در دل این می اندازد که جواب خوب بدهد و خوب برخورد کند. بعد یک دفعه در میان حرف ها آن جوان یک چیزی می گوید، عجب! این چه چیزی گفت؟ این چه مطلبی گفت؟ چرا من متوجه این نبودم؟ چرا تا به حال به این مطلب نرسیده بودم؟ حالا شصت سال سن دارد ولی آن جوان بیست و سه سال دارد، خدا می خواهد از زبان او یک مطلب برسد. می گوید دست از سرت بر نمی دارم و باید بیایی باهم رفیق بشویم، خیال نکن، گیر افتادی. نگاه می کند می بیند عجب جوانی، عجب حرف ها و مطالبی می گوید، می آید و آن را می کشد و به آن مطالب نگاه می کند حرف هایی که می زند با فطرتش این حرف ها می خواند.

چرا مردم به سمت انبیاء گرایش پیدا می کردند؟ چون می دیدند حرف های انبیاء با فطرت آنها تناسب دارد. توجه کردید؟! شما اگر "خدا" بگویید اما در خدای شما غرض و مرض باشد مخاطب شما خواهد فهمید و به آن خدا روی نمی آورد و سراغ خدایی می رود که در آن غرض و مرض نباشد.

شما الان دارید به حرف های من گوش می دهید و خیال می کنید که علی آباد هم شهری است! خیلی خب! این مقدار را ما به خودمان قبول می کنیم که شهری است عیبی ندارد! ولی اگر این حرف های مرا که الان گوش می دهید و در آن دقت می کنید، به عنوان اینکه من فرزند آن بزرگ هستم و حتما یک خبری هم است، بالاخره

یک حسابی هست... هیچ فایده‌ای ندارد و هیچ نتیجه‌ای از این مطالب نمی‌گیرید و برای شما هیچ مفید نیست. کی برای شما مفید است؟ موقعی که شما این ارتباط را کنار بگذارید و این انتساب و وضعیت و موقعیت را کنار بگذارید و مطالبی که می‌گویم با فطرتان بسنجید. من امشب زنده‌ام و فردا به رحمت خدا می‌روم، باید ببینید حرف من آیا با موازین فطری و موازین وجدان و عقل شما می‌خورد یا نمی‌خورد؟ اگر خورد بپذیرید و اگر نه به همان مقداری که تناسب دارد به همان مقدار بپذیرید نه بیشتر، نه به عنوان اینکه فلانی پسر علامه است و نمی‌شود که حرف خلاف بزند! نه، شاید من هم حرف خلاف زدم، مگر بنده معصوم هستم؟ معصوم چهارده تا بیشتر نداشتیم، تمام شد، الان در دنیا یک معصوم داریم و بس! بقیه کشک هستند و یک نفر داریم، بنده هم جزء همان کشک‌ها. پس شما روی حرف من باید نظر کنید، بر آن مطلبی که من می‌گویم باید نظر کنید، نه اینکه من فرزند که هستم... بله! پدر من مرد بزرگی بود و نظیرش هم نبود و نبود! رودربایستی هم نداریم، نظیرش نبود و مطالبش همه مطالب حق بود، همه از روی شهود و از روی واقع و حق مطالب را بیان می‌کردند و حسابش با بقیه فرق می‌کرد و این مطالب همه به جای خود، به من چه مربوط است؟ قضیه به من چه ارتباطی دارد؟ من خیلی بخواهم رسم امانت را رعایت کنم این است که آن مطالبی را که از ایشان شنیدم و احساس کردم و دیدم بدون اینکه در آنها دست ببرم بیایم اینها را بیان کنم. دیگر خودتان باید قضاوت کنید و بسنجید و خودتان باید رعایت کنید.

الان هم همین است؛ بنده الان خیلی مطالب [به نقل] از مرحوم آقا می‌شنوم ولی قبول نمی‌کنم، زیرا می‌بینم این با منطق من نمی‌خواند، می‌گویم این حرف ایشان نیست! می‌گویند: آقا ما شنیدیم! می‌گویم: هرچه! صد تا قسم هم روی حرفت بخورید...

چندی پیش بود یک جا دیدم مرحوم آقا شیخ مهدی حائری - برادر مرحوم آقا شیخ مرتضی حائری - مرد فاضلی بود. ایشان در دوران مسائل بین مصدق و کاشانی جزء طرفداران مصدق بود و طرف مقابل را تخطئه می‌کرد. یک روز آقای کاشانی به یک مناسبتی که شخصی آمده بود، برای دیدن به منزل آقا شیخ مهدی حائری در طهران می‌آید، موقعی که خواست برود به ایشان رو می‌کند و می‌گوید: به تمام مقدسات عالم قسم که حق با من است. ایشان هم می‌گوید: به تمام مقدسات عالم قسم حق با مصدق است! حالا حق با کدام است؟ یا با هیچ کدام است، نه حق با این است و نه با آن. چرا؟ این بر اساس ذهنیات خودش در یک فضایی است می‌گوید حق با من است، تازه می‌گوید به همه مقدسات عالم! آن هم می‌گوید به همه مقدسات عالم! من از تو که کم نمی‌آورم، حالا با این قسم غلاظ و شِداد چیزی اثبات نمی‌شود. ما همین‌طور هستیم، فوری به همه مقدسات قسم می‌خوریم! نه آقا جان! همه این حرف‌ها کشک است و همه قسم‌های ما کشک است.

حضرت می‌فرمایند این شخص می‌آید و دست این را می‌گیرد **فَيَجْمَعُ اللَّهُ لَهُ بِذَلِكَ خَيْرَ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ**؛ به واسطه این دستگیری خدا خیر دنیا و آخرت را برای این فراهم می‌کند - حالا من از باب مثال یک جوان بیست

ساله را مثال زدم ولی افرادی که خداوند توفیق مصاحبت با آنها را برای انسان فراهم می‌کند ممکن است مراتبی داشته باشند - خدا خیر دنیا را به آنها عطا می‌کند. برای چیست؟ چون خدا می‌داند این از نفسش گذشته است و این می‌خواهد به واقع برسد، نمی‌خواهد خودش را گول بزند، نمی‌خواهد دور بزند و بچرخد.

ما می‌خواهیم هم خدا را داشته باشیم و هم خرما را داشته باشیم، هم از آن طرف برویم به سمت آن مکتب و مبانی و به سمت آن واقعیات، و هم موضع خودمان را داشته باشیم. این موضع خودمان را در پشت پستو در آن صندوق قایم کردیم بعد می‌رویم سراغ مرحوم آقا: آقا من چه کردم که شما این حرفها را زدید؟ ما چه کردیم که این حرفها را زدید؟ مرحوم آقا سرشان را پایین انداختند بعد گفتند: ما کاری با شما نداریم. بعد صحبتشان به اینجا کشیده شد که: شما اگر از این مسیر بخواهید تخطی کنید و به رأی خودت عمل کنید با سر به جهنم خواهی رفت. بعد آن شخص گفت: من نمی‌خواهم جهنمی بشوم. ایشان فرمودند: نمی‌خواهی جهنمی بشوی شما این کار را انجام بده. - درست همان نقطه‌ای که در آن نقطه ضعف داشت - به ظاهر گفت بله. ولی همان موقع که گفت بله، من به دلم خطور کرد که این عمل نخواهد کرد.

وقتی که آن شخص رفت و مرحوم آقا از داخل اطاق آمدند در حال و سرسرا گفتیم: آقا جان شما تصور می‌کنید که این عمل می‌کند؟ گفتند: نه آقا!! همان‌طور هم شد. چرا؟ این به ظاهر می‌آید پیش آقا، ولی در باطن خودش هم می‌آورد، خودش را در آن پشت و در آن صندوق قایم می‌کند و خودش را آن پشت نگه می‌دارد و الا همان را که آقا فرمودند اگر می‌رفت و عمل می‌کرد همان شب کارش درست می‌شد؛ یعنی دیگر نیازی نبود که فردا برود مشغول شود و به آن دستور عمل کند، همان شب کارش درست می‌شد و به آنجا هم نمی‌رسید. چرا؟ چون وقتی که ولی خدا بداند که این شخص نفسش را کنار گذاشته دیگر نیازی نمی‌بیند به اینکه به او بگوید این را بکن و آن را نکن. همه اینها به خاطر این است که آن نفس برگردد و اگر نخواهد فلهاذا وقتی می‌رود به آنجا یکی دو روز مسائلی پیش می‌آید و بعد هم می‌زند زیر سلکات همه چی و به‌طور کلی همه چیز را انکار می‌کند: اصلا کی گفته، چی گفته؟ کی گفته که این آقا درست می‌گوید؟ نخیر! حق با من است! کجای اسلام یک همچین چیزی هست؟ - در نامه برای من نوشته بود - در کجای اسلام دستور داده‌اند که باید یک همچین چیزی بشود؟ مطلب شما مطلبی است بر خلاف نص ...!

عجب! این پدر ما که سالها در حوزه قم و نجف بوده حالا تو باید بیایی و بگویی کجای اسلام دستور داده؟! اصلا کی گفته تو باید بیایی اینجا؟ برو سراغ آن آقایانی که به دستور اسلام عمل می‌کنند! برای چه اینجا آمدی؟ آنها بهتر می‌دانند و بهتر دستورات اسلام را عمل می‌کنند! برای چه در اینجا را زدی؟ پس چرا زنگ اینجا را زدی؟ آن آقایانی که به دستور اسلام عمل می‌کنند همانی است که این بلا را بر سر تو آورده‌اند که تو را به اینجا کشیده‌اند! تو جایی آمدی که او دارد به دل تو نگاه می‌کند و نفس تو نگاه می‌کند و آن آخر آخر ضمیرت را نگاه می‌کند و می‌گوید این کار را بکن. تو دستور اسلام داری به او یاد می‌دهی؟ این دستور اسلام است! آن

تکلیف اسلام و آن قانون قرآن است! آن می خورد و دیگری نمی خورد! خیلی خب افراد هستند بلند شو برو این طرف و آن طرف و فردش را پیدا کن.

صحبت در این است که انسان وقتی که می خواهد برود پیش عالم در وهله اول باید از خود شروع کند، خودش را کنار بگذارد. حالا صحبت اینکه چه عالمی هست آن یک مطلب دیگری هست، خودش بحث دیگری دارد اگر خدا توفیق داد به آن خواهیم رسید. پس در وهله اول این است که پیش از آنکه ما بخواهیم کتاب‌های اولیاء را باز کنیم، کتب ائمه را بخواهیم باز کنیم، روایات را مطالعه کنیم، پیش از آنکه بخواهیم قرآن را باز کنیم با این همه تأکیدهایی که بزرگان و اولیاء راجع به قرائت قرآن گفته‌اند، قبل از اینکه ما برویم سراغ اینکه فلان شخص بزرگ، فلان عالم بزرگ چه گفته است، در نامه‌اش چه نوشته است، در خطاب او چه نوشته است...

مثل قضیه‌ای که برای مرحوم سید احمد کربلایی در آن نامه‌ای که برای آن شخص می‌نویسند آن [شخص] استدعا می‌کند که در فلان مطلب سلوکی و معرفتی هم یک مطالبی نوشته شود. مرحوم آسید احمد دستش می‌اندازد به او می‌گوید: برو پی کارت! تو آمدی اینجا می‌خواهی از من نوشته بگیری و کتاب بگیری! بنده خدا یک خط من، نه یک نامه، اگر نفست را کنار بگذاری و با صفای دلت جلو بیایی تو را زیرو رو خواهد کرد، یک خط! اینجا است که اول بزرگان دستور به خود انسان دادند، به اینکه خود انسان باید خودش را اصلاح کند، حداقل در مقام اصلاح باشد. من نمی‌گویم این مطلب به همین سهولت پیدا می‌شود و یک شبه همه چیز حل می‌شود. این مراقبتی که بزرگان می‌گویند همین است انسان در مقام باشد، هی متذکر شود؛ چون در وقتی که انسان نفسش آلوده باشد مطالبی را که اخذ می‌کند در ظرف آلوده قرار می‌گیرد و آن مطالب نفس آنها موجب فتنه خواهد شد، و همان مطالب اثر عکس خواهد شد.

تیغ دادن در کف زنگی مست	به که آید علم ناکس را به دست
علم و مال و منصب و جاه و قرآن	فتنه آمد در کف بدگوهران ^۱
چون قلم در دست غداری بود	لاجرم منصور بر داری بود ^۲

اگر این علم و فن بیاید در دست یک نفس کثیف و نفس آلوده و نفسی که به دنبال موقعیت خود و تثبیت موقعیت و شخصیت خود است، نه آن نفسی که از نفسانیت درآمده و بی هوا شده و پاک شده، وقتی که در آنجا قرار بگیرد آن وقت چه خواهد شد؟ چه مطالبی از این نفس بروز خواهد کرد و خروجی این نفس چه خواهد بود؟ از این زبان و از این قلم چه بیرون می‌آید؟ آن آمال و مقاصد شوم و ابراز شخصیت در قالب انتساب به عالم ربوبی در آن قالب، آن آمال و آنها با این ابزار و با این وسائط بروز خواهد کرد. همه هم فکر می‌کنند که اینها

۱. مثنوی، دفتر چهارم

۲. مثنوی، دفتر دوم

طبق موازین و طبق اصول و قواعد است. چرا؟ چون این نفس آمده با این وسائلی که بدست آورده درست نشده، در آن موقعیت خودش باقی مانده، متحول نشده است. مثل یک آب گندیده‌ای که شما چند قطره آب زلال در آن بریزید، آب زلال آن را تغییر نمی‌دهد و بلکه آن آب زلال را هم شبیه خودش می‌کند. شما بیابید در یک فضای گندیده یک سیب با طراوت بیندازید، سیب نمی‌آید آن آب را برگرداند بلکه آن می‌آید آن سیب را می‌گرداند. این علومی که این نفس فاسد ...

حالا فهمیدید که این بزرگان این همه توصیه می‌کردند که باید انسان به جایی سر بسپرد که نفس در کار نباشد یعنی چه؟ یعنی به ظاهر نگاه نکن، تو که چشم باطن بین نداری پس احتیاط کن. یا باید چشم باطن بین داشته باشی که بفهمی پشت این سیمای موجه و پشت این ظاهر فریبنده چه خبر است. آن را که نداری! لذا نگاه می‌کنید می‌آیید با یک نفر رفاقت می‌کنید یک ماه، دو ماه، یک سال خودش را نشان نمی‌دهد و خودش را مطرح نمی‌کند بعد از یک سال و دو سال ... عجب!

نمی‌دانم قضیه شخصی که مدعی امام زمان بودن را داشت برای رفقا گفتم یا نه؟ حالا دیگر خسته شدیم ولی این داستان و قضیه بد نیست. خدا گذشتگان همه را رحمت کند، یک وقت مرحوم آقا می‌فرمودند یکی از معممین - حالا ما اسمشان را نمی‌بریم و ایشان هم از دنیا رفته‌اند - و کسانی که آنها هم اهل صلاح و تهجد و از بستگان ما بودند، بسیار فرد صالح، این [شخص] در کربلا و نجف یک شخصی را می‌بیند و به تصور اینکه این همان حضرت بقیه الله است و آثارش، حرکاتش، رفتارش، نشست و برخاستش، سکناش، جواب سلام دادن هایش، و بازی‌هایی که خودش خوب بلد بود دریاورد تا جایی که یک همچنین اشخاصی را بفریبد، نه افراد عادی، افراد عادی خیلی چیزها برایشان پیدا می‌شود و خیلی چیزها می‌بینند، در دیوار و در آسمان و در کرات می‌بینند! خب حالا این باکی نیست، ولی تو خود حدیث مفصل بخوان از این مجمل! یک نکته ظریفی گفتیم و رد شدیم! ولی صحبت در این است که افرادی مثل این شخصی که اهل علم و صلاح باشد، خودش به اصطلاح اهل کار و بخیه باشد، این چه جانوری است که بیاید یک همچنین افرادی را به این شبهه و به این توهم بیندازد! آقا، توهم در توهم! یک توهم شکل واقعی و حقیقی به خود می‌گیرد و به دنبال می‌رود، دین و ایمان و زن و بچه‌اش را می‌گذارد، زندگی‌اش را می‌گذارد، فقط این نیست.

مرحوم آقا می‌گفتند و می‌خندیدند، دو سه نفر بودیم، این قضیه برای خیلی وقت پیش بود، من آن‌وقت نوجوان پانزده شانزده ساله بودم که این قضیه در عراق اتفاق افتاده بود.

این شخص می‌آید خدمت آقای حداد که من امام زمان را مشاهده کردم و دیدم. آقای حداد رسمشان این نبود که فوری در ذوق کسی بزنند و فرمودند: إن شاء الله که خیر است، ایشان چه خصوصیتی دارد؟ گفت: آقا نمی‌شود باید حتماً برویم و بینیم و زیارت کنیم! گفتند: ایشان کجا هستند؟ گفت: در مسجد کوفه است. حالا آقای حداد نشستند و او می‌گوید آقا بلند شوید بیاید برویم مسجد کوفه امام زمان را ببینیم! جداً این اولیاء هم

عجب گرفتاری داشتند از دست ماها!! حالا چه کار داری؟ خودت برو از آن امام زمان استفاده کن! بعد مرحوم آقا می گفتند که آقا حداد گفتند برویم. حالا که می خواهیم برویم یک جعبه شیرینی بخریم و برای امام زمان ببریم! دست خالی نرویم! خوب است انسان دیدن یک شخصی می رود یک پاکتی، پرتقالی و یا یک کیلو سیبی ببرد. مرحوم آقا می گفتند که رفتیم از فنادی یک جعبه شیرینی هم خریدیم رفتیم نجف، سه یا چهار نفری - شخصی که در روح مجرد اسمشان را بردند ایشان هم بودند - می گفتند رفتیم در مسجد کوفه، یک حجره ای بود که در آن بسته بود، ما جلو رفتیم که در بنیم دیدم که صدای حرکت می آید، صدای پا می آید. وقتی در زدیم دیدیم صدا قطع شد! حالا هر چه در می زنی خبری نمی شود، خود این بنده خدا از رسم ادب پشت سر ایستاده و جلو نمی آید، ما را به جلو سوق می دهد که شما بروید. واقعاً باور کرده است، بنده خدا تقصیر ندارد - مرد صافی ضمیری بود، از بستگان نزدیک ما هم بود و خدا رحمتش کند. چشم می خواهد، خیلی مسائل با اطلاع حل نمی شود - این عقب ایستاد و ما رفتیم جلو. در این موقع خود آقای حداد در را باز کردند دیدند یک کسی عمامه سبزی دارد و نشسته در سجاده و سرش را پایین انداخته است. حالا همین کسی است که راه می رفت، این امام زمان یک دفعه در سجاده میخکوب شده، نه جواب می دهد، سلام می کنیم جواب سلام ما را هم نداد، همین طوری در حالت توجه! حالا هر چه! ذکری بود... بعد آقای حداد یک نگاهی به او کردند رو کردند گفتند که این الاغ را تو می گویی امام زمان! یک دفعه متوحش شد که چه شد. گفتند: این الاغ را تو امام زمان می دانی؟! برگردیم. کی معلوم شد این الاغ چه هست؟ آن زمانی که کار خلافتش - حالا اسم نمی برم - برای همه منتشر شد و پخش شد، زنا می محصنه! بعد هم گرفتندش و خیلی آبروریزی...

این را کی می فهمد؟ آن بنده خدای شخص عالم تشخیص نداد، اما این ولی خدا می آید و نگاه می کند می گوید این الاغ. یا آن شخصی که ادعای بابت کرده بود در سامرا و خیلی ها را به دور خودش جمع کرده بود و از خود طهران افرادی بودند از بازاری ها و از همان افرادی که حتی با مرحوم آقا ارتباط داشتند پول جمع می کردند که مقدمات برای ظهور را فراهم کنند که - ظاهراً جریانش در کتاب روح مجرد است^۱ - ایشان رفتند در سامرا و فتنه ای که داشت اتفاق می افتاد را با رفتن خودشان خاموش کردند و برگشتند. مرحوم آقا از ایشان سؤال کردند که آقا این کی بود؟ آن یکی (که در سامرا بود) فرد نفهمی بود و مثل این (که در نجف بود) نبود. این اصلاً شخص جانی بود و آن آدم نفهمی بود که خودش هم دچار توهم شده بود. ایشان رفتند و آن را در موقعیت خودش قرار دادند. مرحوم آقا از آقای حداد سؤال کردند که ایشان چه آدمی بود؟ ایشان فرمودند که حالا یک همچنین تعبیرهایی... و آن مسئله تمام شد. این کار کیست؟ غیر از کسی که خودش باید بیش داشته باشد و بصیرت داشته باشد و چشم داشته باشد و بخواهد آن مطلب را تشخیص دهد.

مطلب در این است و مطلب ما ناتمام ماند. إن شاء الله بقیه برای جلسه دیگر.

انسان در وهله اول پیش از اینکه بخواهد خدمت بزرگان برود و از مطالب بزرگان بخواند و از کلمات بزرگان بخواهد استفاده کند اول باید یک ارزیابی در خودش بکند. وقتی امام صادق می فرماید: **فَأَسْأَلِ الْعُلَمَاءَ مَا جَهِلْتُ**؛ از هر چیزی که نمی دانی و جاهل هستی برو سؤال کن، یعنی امام صادق می فرماید نفست را باید اول کنار بگذاری و إلا رفتن پیش یک عالم چه فایده ای دارد؟ مگر اینها پیش پیغمبر نبودند؟ دیدید بعد از پیغمبر چه بساطی در آوردند. اینها کسانی بودند که در صف پیغمبر نماز می خواندند، صحبت های پیغمبر را می شنیدند ولی همه آنها با صحبت های پیغمبر نتوانستند از نفس خود بگذرند، در نفس ماندند و این نفس بعد از اینکه آن ظاهر به کنار رفت آمد به سراغشان، بسم الله، حالا دیگر پیغمبری نیست، حالا دیگر مانعی نیست، حالا دیگر زمینه آماده و بستر آماده، جولان بده تا هر جا که راه دارد و مجال دارد و می توانی بروی. لذا آمدند و آن کارها را انجام دادند، با دختر پیغمبر چه کردند؟

حالا چه راهی است که انسان بتواند از این عویصه عبور بکند و بزرگان چه پیشنهادهایی کردند برای این قضیه، إن شاء الله برای جلسه آینده. از خداوند می خواهیم که توفیق عبور از این مهالک و توفیق برای ثبات قدم در مسیر اولیاء خدا را برای ما بیش از پیش فراهم کند.

اللهم صل علی محمد و آل محمد